

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **Ing. X.**, narozený dne X.
bytem X.
zastoupený advokátem JUDr. Josefem Havlůjem
sídlem Ostrovského 253/3, 150 00 Praha

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25/1292, 225 08 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2020 č. j. X.,

takto:

- I. Rozhodnutí žalované ze dne 29. 4. 2020 č. j. X. se zrušuje a věc se vrací žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 3 146 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení, ústředí (dále jen „**žalovaná**“) ze dne 29. 4. 2020 č. j. X. (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo podle ust. § 90 odst. 1 písm. c) zákona

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**správní řád**“) a § 88 odst. 8 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 528/1991 Sb.**“) změněno rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (dále jen „**správní orgán I. stupně**“) ze dne 5. 12. 2019 č. j. R-5.12.2019-428/550 927 7477 (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), tak, že žalobci byl podle ust. § 29 odst. 1 písm. k) a ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon č. 155/1995 Sb.**“) a s přihlédnutím k článkům 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále jen „**nařízení č. 883/2004**“) přiznán od 27. 1. 2019 starobní důchod ve výši 6 352 Kč měsíčně, a dále podle nařízení vlády č. 260/2019 Sb. byla od ledna 2020 zvýšena procentní výměra starobního důchodu na částku 5 240 Kč měsíčně a základní výměra na částku ve výši 1 532 Kč měsíčně; starobní důchod tak od ledna 2020 činil 6 772 Kč měsíčně.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci podle ust. § 29 odst. 1 písm. k) zákona č. 155/1995 Sb., a s přihlédnutím k článkům 6 a 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 přiznán od 27. 1. 2019 starobní důchod ve výši 6 114 Kč měsíčně.

II. Žalobní body

3. Žalobce vytýkal žalované, že do doby trvání pojištění odmítá započítat dobu od 1. 2. 2002 do 31. 8. 2007, kdy byl žalobce v pracovním poměru u Ministerstva financí ČR. Uvedl, že s účinností od 4. 3. 2002 do 31. 8. 2007 byl vyslán zaměstnavatelem k Mezinárodní investiční bance v Moskvě jako zástupce České republiky (dále jen „**ČR**“) ve funkci poradce ve správě devizové ekonomické. Žalovaná při výpočtu doby pojištění chybně postupovala podle Dohody mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení publ. pod č. 116/1960 Sb. (dále jen „**Dohoda mezi ČR a SSSR**“), chybně uvedla, že žalobce nekonal práci pro vysílajícího zaměstnavatele. Žalovaná měla postupovat podle Dohody o zřízení Mezinárodní investiční banky ze dne 10. 1. 1970 a jejího Pracovního řádu, dle jehož bodu 48 důchodovou pensi vyplácí pracovníkovi členský stát vysílajícího pracovníka, a dle jehož bodu 44 odst. 2 pracovník obdrží dokument, ve kterém je uvedena odpracovaná doba v bance, zastávaná funkce a potvrzení o obdržených peněžních výplatách; žalovaná však tyto dokumenty ve svých rozhodnutích o započtení doby trvání pojištění nezohlednila.
4. Navrhl provedení důkazů sdělením náměstka ministra financí ze dne 14. 1. 2002, potvrzením MF ČR ze dne 11. 7. 2005 o zaměstnání, záznamem z jednání na MF ČR ze dne 16. 4. 2007, potvrzením MF ČR o zaměstnání ze dne 31. 8. 2007, potvrzení MF ČR ze dne 1. 8. 2007, potvrzení MF SR o zamestnani ze dne 1. 2. 2019, služebním pasem č. 0109743.
5. Navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno, věc byla žalované vrácena k dalšímu řízení a žalobci bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

III. Vyjádření žalované

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že prvostupňové rozhodnutí shora uvedeným způsobem v námitkovém řízení změnila, žalobci tak byla dostatečně zhodnocena doba pojištění od 1. 1. 2007 do 31. 8. 2007, tato doba tedy již není předmětem sporu. Spornou tak zůstává pouze doba od 1. 2. 2002 do 31. 12. 2006, a to z hlediska jejího zahrnutí do celkové doby pojištění.
7. Uvedla, že dle Sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 27/2017 Sb.m.s. byla dne 10. 7. 1970 v Moskvě podepsána Dohoda o zřízení Mezinárodní investiční banky (dále jen „Dohoda o MIB“), se kterou vyslovilo souhlas Federální shromáždění ČSSR, a prezident republiky tuto dohodu ratifikoval, ratifikační listina ČSSR byla uložena v sekretariátu RVHP (depozitáře Dohody o MIB) dne 16. 12. 1970. Dohoda o MIB se podle článku XXV předběžně prováděla od 1. 1. 1971 a podle téhož článku vstoupila v platnost dne 5. 2. 1971, tímto dnem vstoupila v platnost též pro Československou socialistickou republiku. Mezinárodní investiční banka je zřízena na základě Dohody o MIB mezi vládami smluvních stran (států), podle čl. 1 Dohody o MIB Mezinárodní investiční banka organizuje a provádí dlouhodobé a střednědobé úvěrové, jakož i jiné bankovní operace v souladu s Dohodou o MIB a jejím Statutem.
8. Poukázala na čl. 4 odst. 1 Dohody mezi ČR a SSSR týkající se započítávání doby zaměstnání na území obou smluvních stran, a dále na čl. 4 odst. 2 této Dohody, dle kterého započtení doby zaměstnání, pokud jde o dobu práce v každé ze smluvních stran, se provádí podle právních předpisů té smluvní strany, na jejímž území byla vykonávána práce nebo jí na roveň postavená činnost.
9. Na základě čl. 10 Ústavy, ve znění novelizovaném zákonem č. 395/2001 Sb. s účinností od 1. 6. 2002, platí, že vyhlášené mezinárodní smlouvy, k jejichž ratifikaci dal Parlament souhlas a jimiž je Česká republika vázána, jsou součástí právního řádu; stanoví-li mezinárodní smlouva něco jiného než zákon, použije se mezinárodní smlouva.
10. Z toho dovodila, že Mezinárodní investiční banka (dále jen „MIB“) je organizací s vlastním systémem sociálního zabezpečení pro své zaměstnance, je oddělena od systémů národních států, zatímco Dohoda mezi ČR a SSSR byla na sociální zabezpečení občanů obou smluvních států přímo zaměřena, proto také obsahuje pravidlo v čl. 4 odst. 2 o posuzování doby vykonávané práce. V předmětné věci ruský nositel pojištění, na jehož území byla žalobcem činnost pro MIB fakticky vykonávána, tuto dobu pojištění nepotvrdil s odůvodněním, že pojistné do penzijního fondu Ruské federace nebylo vypláceno v souladu se zákonem o povinném důchodovém pojištění v Ruské federaci, z tohoto důvodu žalovaná nemohla k této době přihlédnout a zahrnout ji do celkově odpracované doby žalobce.
11. Uvedla, že pokud by žalobce pro MIB pracoval na území EU resp. zemí aplikujících koordinační nařízení EU, bylo by možné mu tuto dobu pojištění zohlednit na základě judikatury Soudního dvora EU, žalobce však pracoval mimo toto území. Jedinou možností žalobce, jak si zajistit účast na důchodovém pojištění v době od 1. 2. 2002 do

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

31. 12. 2006, je přihlásit se k dobrovolnému důchodovému pojištění dle § 6 zákona č. 155/1995 Sb.

12. Trvala na správnosti svého postupu a navrhla zamítnutí žaloby.

IV. Obsah správního spisu

13. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné z hlediska předmětu řízení.

14. Žalobce podal dne 8. 2. 2019 žádost o starobní důchod s datem přiznání od 27. 1. 2019. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno dne 5. 12. 2019, správní orgán I. stupně aplikoval a citoval právní úpravu dle ust. § 29 odst. 1 písm. k) a § 32 zákona č. 155/1995 Sb., zjistil, že doba pojištění stanovená pro nárok na důchod byla splněna pouze s přihlédnutím k čl. 6 nařízení č. 883/2004, pro výši důchodu byla započtena doba 6 296 dní českého důchodového pojištění a doba 8 249 dní slovenského důchodového pojištění, základní výměra byla dle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 stanovena na 1 416 Kč měsíčně. Za rozhodné období považoval roky 1986 – 2018, v daném případě byly základem pro stanovení průměrného výdělku vyměřovací základy získané v letech 1986 – 2002, 2009 – 2018, procentní výměra důchodu byla dle čl. 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004 stanovena na 4 698 Kč měsíčně, celková výše důchodu tedy činila 6 114 Kč měsíčně. Nedílnou součástí tohoto rozhodnutí byl osobní list důchodového pojištění žalobce.

15. Žalobce podal dne 29. 12. 2019 proti prvostupňovému rozhodnutí námitky, ve kterých namítal, mimo jiné, nesprávné nezapočítání období od dubna 2002 do února 2007, kdy byl zaměstnancem Ministerstva financí ČR a byl vyslán do mezivládní organizace na základě zákona, a období od února 2007 do února 2008, kdy byl studentem Univerzity J. A. Komenského v Praze.

16. Dle odůvodnění napadeného rozhodnutí ze dne 29. 4. 2020 žalovaná zjistila, že dle sdělení žalobce tento po dobu svého vyslání Ministerstvem financí ČR do mezivládní organizace (MIB) čerpal neplacenou dovolenou, dle sdělení ruského nositele pojištění ze dne 22. 7. 2019 tento nemůže potvrdit dobu pojištění získanou žalobcem na jeho území v období od 4. 3. 2002 do 30. 3. 2007 a od 28. 4. 2008 do 1. 2. 2019, neboť za uvedená období nebylo pojistné do penzijního fondu Ruské federace vypláceno v souladu se zákonem, dle potvrzení Ministerstva financí byl žalobce jejich zaměstnancem v době od 1. 2. 2002 do 31. 8. 2007, v době od 4. 3. 2002 do 30. 3. 2007 byla vyslán do MIB v Moskvě, přičemž dle evidenčních listů po dobu vyslání zde žalobce nevykonával zaměstnání. Z vyjádření Ministerstva financí zjistila, že v době od 4. 3. 2002 do 30. 3. 2007 byl žalobce v mimoevidenčním stavu z důvodu dlouhodobého pobytu v cizině, za tuto dobu nepobíral od ministerstva financí žádný příjem a nebylo za něj odváděno sociální pojištění, zároveň ministerstvo zaslalo evidenční list, dle kterého žalobce v době od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2007 nevykonával zaměstnání a dle kterého byla žalobci v řízení o námitkách nově započtena doba pojištění od 1. 4. 2007 do 31. 8. 2007. Sdělila, že nemůže započítat dobu od 4. 3. 2002 do 30. 3. 2007, neboť v tuto dobu nepobíral

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

žalobce od ministerstva financí žádný plat a nebylo za něj hrazeno sociální pojištění a ruský nositel pojištění tuto dobu pojištění nepotvrdil, žalobce tak nespadá pod režim ust. § 5 odst. 1 a 2 ani § 6 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., žalobce v období od 4. 3. 2002 do 30. 3. 2007 nebyl účasten důchodového pojištění dle české právní úpravy. Zabývala se Dohodou mezi ČR a SSSR, shledal, že žalobce neměl ani postavení vyslaného pracovníka dle čl. 10 odst. 1 nebo 2 písm. b) neboť po tuto dobu nevykonával práci pro vysílajícího zaměstnavatele. Konstatovala, že MIB je organizací s vlastním systémem sociálního zabezpečení pro své zaměstnance, který je oddělen od systémů národních států, vzhledem k tomu, že žalobce pro tuto organizaci pracoval mimo území států aplikujících koordinační nařízení EU, nelze k takové době pojištění přihlédnout. Závěrem uvedla, že provedla zápočet dodatečně zjištěné doby pojištění – zaměstnání žalobce u českého Ministerstva financí v období od 1. 1. 2007 do 31. 8. 2007. Nedílnou součástí napadeného rozhodnutí byl osobní důchodového pojištění žalobce ze dne 27. 4. 2020.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

17. Městský soud v Praze po provedeném řízení dospěl k závěru, že je zde dán důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to pro jeho nepřezkoumatelnost. Ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soud o věci samé rozhodl bez jednání.
18. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2003 č.j. 7 A 547/2002-24: *„Soud zruší rozhodnutí pro nesrozumitelnost odůvodnění zejména tehdy, jestliže odůvodnění nedává smysl, který by svědčil o skutkových a právních důvodech, které pohnuly správní orgán k vydání rozhodnutí.“*
19. Soud shledal, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné a z tohoto důvodu též nesrozumitelné, a to v takovém rozsahu, že to soudu znemožňuje řádně se vypořádat s žalobní argumentací; v takovém případě je soud povinen přihlédnout k nepřezkoumatelnosti z úřední povinnosti.
20. V žalobě bylo namítáno, že žalovaná odmítá započítat do doby trvání pojištění, mimo jiné, též dobu od 1. 1. 2007 do 31. 8. 2007. Žalovaná ve svém vyjádření uvedla, že dle jejího názoru tato doba není předmětem sporu, neboť byla žalobci žalovanou zhodnocena napadeným rozhodnutím. V napadeném rozhodnutí se na straně 2 uvádí zjištění (z potvrzení Ministerstva financí), dle kterého byl žalobce jejich zaměstnancem v době od 1. 2. 2002 do 31. 8. 2007, v období od 4. 3. 2002 do 30. 3. 2007 byl vyslán do MIB v Moskvě, dle evidenčních listů pro dobu vyslání tento zde nevykonával zaměstnání, a dále zjištění (z potvrzení MIB), že žalobce pracoval u MIB od 4. 3. 2002 do 30. 3. 2007. Na straně 3 je pak uvedeno zjištění, že v době od 4. 3. 2002 do 30. 3. 2007 byl žalobce v mimoevidenčním stavu, nepobíral od ministerstva žádný příjem a nebylo za něj odváděno sociální pojištění, dle evidenčního listu žalobce v době od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2007 nevykonával zaměstnání, v době od 1. 4. 2007 do 31. 8. 2007 potom získal celkem 153 dnů doby pojištění, žádné vyloučené doby, jeho vyměřovací základ činil 127 000 Kč. V dalším odstavci napadeného rozhodnutí je uvedeno, že jako dobu pojištění pro účely řízení o starobním důchodu nelze žalobci započítat dobu od 4. 3.

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

2002 do 30. 3. 2007 (tedy, včetně doby od 1. 1. 2007 do 30. 3. 2007 – pozn. soudu), kdy byl zaměstnán na Ministerstvu financí a působil v Mezinárodní investiční bance. Na straně 6 rozhodnutí se však uvádí, že žalovaná v rámci řízení o námítkách provedla zápočet dodatečně zjištěné doby pojištění, tj. zaměstnání žalobce u českého Ministerstva financí v období od 1. 1. 2007 do 31. 8. 2007 (tedy opět včetně doby od 1. 1. 2007 do 30. 3. 2007).

21. Z těchto pasáží napadeného rozhodnutí tak není zřejmé, v jakém režimu žalovaná posuzovala období od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2007, a zda tuto dobu jako dobu pojištění uznala či nikoliv. Není to zřejmé ani z připojeného osobního listu důchodového pojištění ze dne 27. 4. 2020, neboť v něm je sice jako doba pojištění uvedena doba od 1. 1. 2007 do 31. 8. 2007, u této doby je však uveden počet dní 153, což s délkou tohoto období nekoresponduje, neboť tato délka činí 243 dnů; délka 153 dnů pak odpovídá období od 1. 4. 2007 do 31. 8. 2007. Z těchto důvodů je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť žalobce nezapočítání této doby napadal v žalobě.
22. Další nesrovnalost se pak týká období od 4. 3. 2002 do 31. 3. 2002, které žalobce rovněž žalobou napadá. Z výše uvedených zjištění žalované totiž vyplývá, že žalobce v této době již konal práci pro Mezinárodní investiční banku, byl však stále zaměstnancem Ministerstva financí vyslaným do MIB v Moskvě, přičemž byl v mimoevidenčním stavu, nepobíral od ministerstva žádný příjem a nebylo za něj odváděno sociální pojištění. Na tom žalovaná postavila svůj závěr, dle kterého toto období, resp. celé období od 4. 3. 2002 do 30. 3. 2007, nelze žalobci jako dobu pojištění pro účely řízení o starobním důchodu započítat. Tento závěr však nekoresponduje s údaji uvedenými v osobním listu důchodového pojištění ze dne 27. 4. 2020, dle kterého je doba od 1. 2. 2002 do 31. 3. 2002 (tedy včetně měsíce března 2002) celá vedena jako doba pojištění, a to v rozsahu 59 dní, s vyměřovacím základem 20 820 Kč. V neposlední řadě tím však vzniká další rozpor týkající se celého období, kdy žalobce dle zjištění žalované byl vyslán a konal práci pro MIB v Moskvě, tj. od 4. 3. 2002 do 30. 3. 2007, neboť není jasné, proč žalobce v osobním listu zmíněnou část tohoto období (tj. březen 2002) jako dobu pojištění žalobci započtl a další část, kdy žalobce konal rovněž práci pro Mezinárodní investiční banku, již nikoli. Tyto skutečnosti jsou dalším důvodem vnitřní rozpornosti, a tedy nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.
23. Přes výše uvedenou nepřezkoumatelnost se soud zabýval tím, zda je možné vyjádřit se alespoň k otázce aplikace Dohody o MIB či Dohody mezi ČR a SSSR v případě žalobce. V tomto směru však napadené rozhodnutí neobsahuje dostatečné podklady a na to navazující úvahy správního orgánu, a je proto rovněž nepřezkoumatelné.
24. Pokud jde o status žalobce, zjistila žalovaná, že tento byl v době od 1. 2. 2002 do 31. 8. 2007 zaměstnancem Ministerstva zahraničí, v době od 4. 3. 2002 do 30. 3. 2007 byl vyslán k MIB, po tuto dobu čerpal neplacenou dovolenou, nevykonával zaměstnání pro ministerstvo, byl v mimoevidenčním stavu, nepobíral od ministerstva žádný příjem a nebylo za něj odváděno sociální pojištění, a to ani v ČR, ani v Ruské federaci.
25. Žalobce tak byl v předmětném období zaměstnancem státního orgánu, který žalobce v rámci jeho zaměstnání pracovně vyslal k mezinárodní organizaci, jejímž členem je ČR. Napadené rozhodnutí se omezuje na konstatování, že jeho zaměstnavatel, tj. Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

Ministerstvo financí, za žalobce sociální pojištění neplatil. Nezabývá se však tím, zda Ministerstvo financí mělo povinnost v daném období za žalobce sociální pojištění platit či nikoli resp. zda mělo povinnost žalobci hradit mzdu či její náhradu, což může být podstatné z hlediska započítání předmětné doby jako doby pojištění (viz ust. § 11 odst. 2 věta druhá zákona č. 155/1995 Sb.). V této souvislosti je třeba vzít v úvahu též ust. § 21 odst. 3 nařízení vlády č. 108/1994 Sb., ve znění účinném od 3. 6. 2004: „*Poskytne-li zaměstnavatel zaměstnanci pracovní volno za účelem vyslání národního experta^{9a}) do instituce Evropské unie, do jiné mezinárodní vládní organizace, do mírové či záchranné operace nebo za účelem humanitární pomoci v zahraničí, přísluší zaměstnanci náhrada mzdy ve výši průměrného výdělku.*“

26. Napadené rozhodnutí tak neobsahuje ucelené posouzení toho, čím se v době vyslání žalobce Ministerstvem financí k Mezinárodní investiční bance řídil jeho status z hlediska sociálního zabezpečení, a kdo měl případně za žalobce sociální pojištění platit, případně zda měl tak činit sám žalobce.
27. V této souvislosti je třeba poukázat též na to, že dle Sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 27/2017 Sb.m.s. byla dne 10. 7. 1970 byla v Moskvě podepsána Dohoda o zřízení Mezinárodní investiční banky, se kterou vyslovilo souhlas Federální shromáždění Československé socialistické republiky a prezident republiky ji ratifikoval, podle článku XXV Dohoda vstoupila v platnost dne 5. 2. 1971; tímto sdělením bylo zároveň vyhlášeno znění této Dohody a Statut Mezinárodní investiční banky (dále jen „**Statut**“).
28. Žalovaná dovodila, že Mezinárodní investiční banka je organizací s vlastním systémem sociálního zabezpečení pro své zaměstnance, který je oddělen od systémů sociálního zabezpečení národních států. Z napadeného rozhodnutí, ani ze správního spisu, však není zřejmé, jak žalovaná k tomuto závěru dospěla a z jakých zdrojů a z jaké právní úpravy přitom vycházela. Dále není zřejmé, jaké jsou důsledky tohoto zjištění pro žalobce, tedy zejména, zda se na žalobce tento systém sociálního zabezpečení vztahoval, a který subjekt měl povinnost za žalobce sociální pojištění odvádět a v jakém státě. Zároveň nelze opominout, že i když samotná Dohoda o MIB ani Statut, které jsou jako mezinárodní smlouva ve smyslu čl. 10 Ústavy České republiky součástí právního řádu ČR, neobsahují žádné ustanovení, které by se týkalo důchodového pojištění pracovníků Mezinárodní investiční banky, obsahuje Statut článek 22 odst. 1 písm. g), dle kterého *bankovní rada schvaluje pracovní řád zaměstnanců banky, jakož i jiné předpisy určující vzájemné vztahy banky a zaměstnanců*. Pokud by předpisy vydané bankovní radou MIB obsahovaly ustanovení týkající se sociálního zabezpečení zaměstnanců vyslaných členskými státy k této mezinárodní organizaci, musela by se žalovaná zabývat povahou těchto norem a tím, zda jsou tyto normy závazné pro členské státy, resp. pro ČR. Dále je třeba poukázat též na článek XVII odst. 2 Dohody o MIB, dle kterého *funkcionáři banky při výkonu svých služebních povinností na území každého členského státu banky jsou osvobozeni od osobních úkonů a přímých daní a dávek z platu vypláceného jim bankou*.
29. Žalobce v žalobě poukazuje na pracovní řád MIB, zejména na jeho článek 48, dle kterého údajně důchodovou penzi vyplácí pracovníkovi členský stát vysílajícího pracovníka. Tento pracovní řád však není součástí Dohody o MIB, ani Statutu, není přímo ani součástí jiné mezinárodní smlouvy, která byla v ČR vyhlášena, není ani Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

součástí správního spisu, žalobce tento pracovní řád k žalobě nepřiložil a nelze jej dohledat ani na oficiálních webových stránkách Mezinárodní investiční banky. S ohledem na výše uvedené by bylo předčasné, aby se soud k povaze pracovního řádu vyjadřoval, nejprve je nezbytné, aby žalovaná správní řízení a napadené rozhodnutí doplnila shora uvedeným způsobem, teprve poté bude možné usoudit, zda je pracovní řád pro postavení žalobce relevantní.

30. Vzhledem k výše uvedeným nedostatkům, kdy není objasněn status žalobce po dobu jeho vyslání z hlediska sociálního zabezpečení, se nyní nelze ani vyjádřit k tomu, zda se právní postavení žalobce bude řídit též dvoustrannou Dohodou mezi ČR a SSSR (tj. Dohodou mezi Československou republikou a Svazem sovětských socialistických republik o sociálním zabezpečení publ. pod č. 116/1960 Sb., jak je uvedeno výše), která v rozhodné době (tj. 1. 2. 2002 – 31. 8. 2007) byla součástí právního řádu ČR a která dle Sdělení Ministerstva zahraničních věcí č. 87/2008 Sb.m.s. ve vztazích mezi ČR a Ruskou federací pozbyla platnosti dne 31. 12. 2008. V této fázi tak není možné vyjádřit se ani k tomu, zda se na postavení žalobce může případně aplikovat též článek 10 Dohody mezi ČR a SSSR, dle jehož odstavce 4 v případech uvedených v odstavcích 1 a 2 tohoto článku poskytují dávky sociálního zabezpečení příslušné orgány vysílajícího státu.
31. Již nyní je však třeba uvést, že článek 10 odst. 1 Dohody mezi ČR a SSSR zmiňuje pouze vyslání pracovníků diplomatických, konzulárních a obchodních zastupitelstev a jiných úřadů jednoho státu, vůbec zde není řešena podmínka, že by zaměstnanec musel po tuto dobu vykonávat práci pro vysílajícího zaměstnavatele. V této souvislosti tak neobstojí odůvodnění žalované, dle kterého žalobce neměl postavení vyslaného pracovníka, na kterého by bylo možné tento článek aplikovat, neboť po uvedené dobu nevykonával práci pro vysílajícího zaměstnavatele.
32. Pokud žalovaná ve svém vyjádření poukázala na to, že se řídila čl. 4 Dohody mezi ČR a SSSR, je třeba uvést, že taková úvaha, ani odkaz na tento článek, nejsou v napadeném rozhodnutí uvedeny.
33. Žalovaná se rovněž vůbec nezabývala tím, že v době podání žádosti žalobce o starobní důchod již byla platná (od 1. 11. 2014) a účinná Smlouva mezi Českou republikou a Ruskou federací o sociálním zabezpečení vyhlášená Sdělením Ministerstva zahraničních věcí č. 57/2014 Sb.m.s., dle jejíhož přechodného ustanovení v čl. 30 odst. 3: *„Pro stanovení nároků na důchody a dávky podle této smlouvy se přihlédne také k dobám pojištění (zaměstnání), které byly získány před vstupem této smlouvy v platnost. Přitom doby pojištění (zaměstnání) získané do 31. prosince 2008 na území jedné ze smluvních stran vezme v úvahu ta smluvní strana, na jejímž území měla osoba k tomuto dni trvalé bydliště, avšak pouze v rozsahu, ve kterém nejsou tyto doby již zhodnoceny pro stanovení výše důchodu nebo dávky přiznané druhou smluvní stranou a za předpokladu, že daná osoba získala k uvedenému datu alespoň 1 rok pojištění podle právních předpisů smluvní strany, která má podle tohoto odstavce doby pojištění (zaměstnání) vzít v úvahu. Pokud nebude tato podmínka splněna, doby pojištění (zaměstnání) vezme v úvahu ta smluvní strana, podle jejíchž právních předpisů byly skutečně získány.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

34. Ze všech shora uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro jeho nepřezkoumatelnost zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
35. I přes nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí soud poukazuje na to, že žalobce v žalobě zpochybňuje nezapočítání doby pojištění počínaje od 1. 2. 2002, (a to až do 31. 8. 2007). Z údajů uvedených v bodě 23 tohoto rozsudku je však patrné, že období února 2002 (1. 2. - 28. 2.) bylo žalobci jako doba pojištění uznáno, a to jak prvostupňovým, tak napadeným rozhodnutím, vyplývá to z obou připojených osobních listů důchodového pojištění. Zároveň v tomto období žalobce byl zaměstnancem Ministerstva financí, ale nebyl dosud vyslán do MIB v Moskvě (jeho vyslání počalo až 4. 3. 2002), byl v běžném zaměstnaneckém režimu, nejde o období, kdy by dle sdělení ministerstva žalobce již pro něj zaměstnání nekonalo, v tomto směru tak nevznikají pochybnosti. Z toho je zřejmé, že správní orgány žalobci období od 1. 2. 2002 do 28. 2. 2002 jako dobu pojištění započítaly, v této části tak žaloba nemůže být opodstatněná.
36. Dále, pokud jde o období od 1. 4. 2007 do 31. 8. 2007, správní orgán I. stupně v prvostupňovém rozhodnutí toto období do doby pojištění nezapočítal, k námitkám žalobce však žalovaná v námitkovém řízení v této části prvostupňové rozhodnutí změnila, když uznala, že dle vyjádření Ministerstva financí ve spojení s evidenčním listem žalobce v této době získal 153 dnů pojištění (což pokrývá celé toto období – pozn. soudu), žádné vyloučené doby, jeho vyměřovací základ činí 127 000 Kč. Žalovaná tak tuto dobu žalobci započítala a příslušná žalobní námitka týkající se tohoto období tak rovněž nemůže být důvodná.
37. Soud neprováděl dokazování důkazy navrženými žalobcem, neboť tyto listiny jsou většinou již součástí správního spisu, a pokud tomu tak není, neobsahují nové podstatné skutečnosti, které by již ze správního spisu nevyplývaly (kopie pasu, potvrzení o zaměstnání ze dne 11. 7. 2005, záznam z jednání). Listina Potvrdenie o zamestnaní se pak týká jiného období, než které je předmětem této žaloby.
38. V dalším řízení žalovaná v souladu s výše uvedeným odstraní nesrovnalosti týkající se posouzení období od 1. 1. 2007 do 31. 3. 2007 a od 4. 3. 2002 do 31. 3. 2002 (resp. měsíce března 2002) tak, aby bylo srozumitelné, zda žalobci tato období jako doby pojištění započítala či nikoli a z jakých důvodů, přičemž do souladu s tím uvede též příslušný osobní list důchodového pojištění žalobce. Dále žalovaná uceleně a srozumitelně posoudí status žalobce z hlediska sociálního zabezpečení po dobu jeho vyslání zaměstnavatelem Ministerstvem financí ČR k mezinárodní organizaci Mezinárodní investiční banka v Moskvě (tj. v období od 4. 3. 2002 do 30. 3. 2007), v této souvislosti se bude zabývat tím, zda a který subjekt byl povinen odvádět za žalobce sociální pojištění a v jakém státě, dále se bude zabývat též jednotlivými otázkami uvedenými v bodech 24 - 34 výše.
39. Právním názorem, který soud vyslovil v tomto rozsudku, je správní orgán vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
40. O nákladech řízení soud rozhodl dle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce byl ve věci samé úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.

proti neúspěšné žalované. Náklady vynaložené žalobcem v daném řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony právní služby po 1 000 Kč (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby), tedy celkem 2 000 Kč [§ 7 bod 3, § 9 odst. 2, 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, tj. převzetí zastoupení, písemné podání k soudu] a náhrada hotových výdajů po 300 Kč za jeden úkon, celkem 600 Kč (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky) a DPH ve výši 546 Kč. Celková výše nákladů řízení tedy činí částku 3 146 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 18. listopadu 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje K.R.